

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *statsministeren* bl. a.: „Efter at Hans Kongelige Højhed Prins Knud ved tronskiftet i 1947 havde indtaget pladsen som nærmeste tronarving, blev der ved lov nr. 429 af 4. juni 1947 tillagt tronfølgeren en årlig årlig med et grundbeløb af 150 000 kr., hvortil kom et tillæg på 47 500 kr., der reguleredes efter svingningerne i pristallet.

Ved ikrafttrædelsen af Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1953 og tronfølgeoven af 27. marts 1953 må lov nr. 429 af 4. juni 1947 betragtes som bortfaldet. Da det synes rimeligt, at arveprinsen bevarer det nævnte årlige beløb, foreslås det i lovforslagets § 1, at der tillægges arveprinsen en årlig årlig af samme størrelse fra 1. juli d. å. at regne. Skulle arveprinsessen overleve sin ægtefælle, foreslås det, at hun skal oppebære årlige beløb. Skulle begge ægtefæller afgå ved døden, inden deres børn er myndige, synes det rimeligt, at børnene kan opretholde deres hjem, indtil de kan afslutte en uddannelse, og det foreslås derfor, at børnene bevarer den nævnte årlig årlig. Skulle imidlertid kun et af børnene være under 21 år, foreslås det, at den pågældende kun oppebærer en årlig årlig, der udgør halvdelen af den årlig årlig, der foreslås tillagt arveprinsen.

Endelig foreslås det, at der tillægges arveprinsens ældste søn, prins Ingolf, en årlig årlig, der udgør halvdelen af arveprinsens årlig årlig, at udbetale fra det tidspunkt, prinsen bliver myndig, d. v. s. fra 1. marts 1961.“

Lovforslaget mødte tilslutning fra samtlige ordførere med undtagelse af *Aksel Larsen* (DK), der som begrundelse for sin modstand mod det bl. a. udtalte:

„Ved loven af 1947 bevilgede man en årlig årlig til prins Knud som tronfølger med den motivering, at det at være tronfølger var et offentligt hverv, som medførte ekstraordinære udgifter; derfor var det nødvendigt at forhøje prinsens årlig årlig. Nu kommer man her og siger, at eftersom prins Knud ikke mere er tronfølger, bør han fortsat have den samme årlig årlig, som han fik som tronfølger. Det forekommer mig at være en mærkelig mangel på logik, retfærdighedssans og sømmelighedsfølelse, der dikterer fremsættelsen af et lovforslag med en sådan begrundelse. Man kunne diskutere lovforslaget sagligt, hvis det ikke var et lovforslag om fortsat at udbetale prins Knud en årlig årlig af samme størrelse som den, der blev ydet ham som tronfølger; der kunne anføres visse argumenter for, at tronfølgeren måtte have en højere årlig årlig, og nu da prinsen ikke mere var tronfølger, var det ikke længere nødvendigt at yde ham så stor en årlig årlig. Men det er umuligt at diskutere noget sådant, når man overhovedet ikke tænker sig den mulighed at vende tilbage til den ordning vedrørende årlig årlig til prins Knud, som bestod, før han blev tronfølger, men simpelthen hævder, at nu skal han, hvis jeg må udtrykke mig sådan, til sine dages ende